

НЕСКОРЕНІ, НЕЗЛАМНІ...

*«Нескорені, незламні і єдині,
Сміливо йдуть вони щодня у бій,
І вірні завжди неньці-Україні,
Бо хочуть МИРУ на землі святій.
Королева Гір Клавдія Дмитрів*

Хто ж вони – нескорені, незламні?

Безперечно, нині кожен знає, що йдеться про героїв України, на честь яких було запроваджено 23 травня свято – День Героїв. Здебільшого це свято в незалежній Україні активно стали відзначати після 2014 року, коли розпочалася збройна московська агресія проти суверенітету і територіальної цілісності України.

Незламні. Справжні патріоти України, військовозобов'язані й добровольці, різні за віком та професією, із різних куточків України, стали на захист своєї Матері-держави, боронили наші кордони на Донеччині та Луганщині. Тоді, в перші роки війни, вони й не задумувалися, що стануть творцями історії, стануть обличчям своєї країни. Воїни-захисники мужньо та сміливо захищали від підступного ворога й віддавали своє життя за майбутнє України. На їхніх героїчних прикладах виховуємо теперішнє й виховуватимемо майбутні покоління мужніх і сміливих, вільних і щасливих, незалежних і нескорених українців.

Із 2022 року свято День Героїв має особливу цінність, адже всіх громадян України можна назвати незламними, нескореними, єдиними, просто героями.

Четвер 24 лютого 2022 року 03.40 – цей ранок назавше закарбувався в пам'яті українців свистом ворожих ракет, звуками вибухів, гулом літаків, криками дітей та слізьми матерів, тяжким болем за життя рідних – це був початок війни, злочинне розгорнене вторгнення росії в Україну. Цей напад можна назвати кульмінацією загарбницької війни, яку московія розпочала проти України дев'ять років тому з окупації Криму.

Саме в перші дні війни зміцніла наша національна єдність та гордість, українці потужно об'єдналися, як завжди в часи лихоліття. Формували загони територіальної оборони, закупували військово обладнання, стояли черги біля військоматів, готували коктейлі Молотова, будували захисні споруди. Не вистачало військової техніки, не вистачало зброї, але були ЛЮДИ.

Незламні, нескорені, сміливі! Третій рік наші доблесні Збройні Сили України знищують ворога, звільняють окуповані території, іноді просто стримують ворога, бо реалії війни є непередбачуваними й у війні не завжди буває лише успіх. Та наші незламні захисники гідно і безстрашно протистоять ворогу, крок за кроком, метр за метром, кілометр за кілометром звільняючи свою територію, де переможно майорять жовто-блакитні прапори свободи, незалежності, незнищенності українства.

Митрополит Єпіфаній так сказав про наших героїв: «Чому наших воїнів-захисників ми називаємо героями? Тому що вони жертвують своїми життями заради інших, заради нас із вами, виявляючи найвищу міру любові, бо «Немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ін. 15: 13). Вони звершують подвиг самопожертви, підставляючи себе під удар заради інших. Вони не звершують акт агресії, умисно не кривдять інших, не жертвують чужими життями. Ось в чому велика різниця між тими, хто «приносить меч», і тими, хто «захищається мечем».

Сучасними героями називають волонтерів, які забезпечують військових від продуктів харчування до засобів зв'язку та зброї, цивільних, які допомагають будувати фортифі-

каційні споруди, небайдужих людей, які, ризикуючи своїм життям, рятують та вивозять жителів з окупованих територій.

Вочевидь героєм є той, хто віддано й мужньо захищає Україну на полі бою, хто зі зброєю в руках здійснює вагомий внесок у боротьбу за незалежність та суверенітет України.

Схилімо низько голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя заради майбутньої перемоги, схилімо голови перед їхніми матерями, родинами, у яких війна відібрала найдорожче – синів і доньок, батьків і матерів, чоловіків і дружин, братів і сестер. Ми завжди будемо в неоплатному боргу перед ними, вічно пам'ятаючи про високий героїзм і святу самопожертву нескорених Героїв України.

Про це ми маємо ПИСАТИ, ГОВОРИТИ, РОЗПОВІДАТИ, цього НАВЧАТИ молоді покоління українців!

На наш погляд, перше, що маємо зробити, – змінити підходи до виховання здобувачів освіти, виховну діяльність організовувати на вимогу часу, розробляючи нові методи-ки освітньої роботи.

Віталій Скакун. Чи знайоме це ім'я пересічним жителям міст і сіл? А здобувачам освіти? У місті Прага, столиці Чехії, один із мостів через річку Дунай названо ім'ям Віталія Скакуна.

25-річний морський піхотинець Віталій Скакун у перші години підступного вторгнення російської орди в Україну здійснив надзвичайний подвиг – підірвав генічеський автомобільний міст, щоб затримати величезну колону ворожої техніки, і став одним із перших, хто загинув, боронячи свою рідну землю. «Відходь, я підірву міст разом із собою!..» – це були останні слова матроса. Віталій Скакун – перший Герой України від початку вторгнення. В Указі Президента України зазначено не просто «за особисту мужність і героїзм», а «за визначну особисту мужність і героїзм».

Більше дізнатися про коротке, але героїчне життя Віталія Скакуна і його величний крок у Вічність можна за покликанням: <https://clipr.cc/NVzG3> та вшановувати пам'ять про героя.

10 березня 2022 року Президент України Володимир Зеленський підписав указ про присвоєння звання Герой України 13 військовим, серед яких є наші земляки, захисники Миколаївщини. Хто вони – Герої рідного краю?

Блоха Юрій Ігорьович – молодший лейтенант, нагороджений званням Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (по смертні). Молодший лейтенант Юрій Блоха у боях за Миколаївщину героїчно захищав побратимів, рятуючи їхнє життя. Сміливо і відважно проявив себе в жорстоких боях, бо знав, що захищає свою родину, громаду, свою Україну, як і навчав того здобувачів освіти. У цивільному житті Юрій Ігорьович працював дитячим футбольним тренером Снігурівської Дитячої юнацької спортивної школи, учителем фізичної культури та допризовної підготовки Березнегуватського закладу загальної середньої освіти I–III ступенів. Педагог із великої літери. Гідний приклад мужності та героїзму для сучасників та наступних поколінь.

Самофалов Валерій Михайлович – матрос 137-го окремого батальйону морської піхоти Військово-морських сил Збройних Сил України, нагороджений званням Герой України із врученням ордена «Золота Зірка». 5 березня 2022 року під час бою в районі населеного пункту Калинівка Миколаївської області воїн-захисник уперше в історії цієї війни збив одразу три гвинтокрили ворога, що несли смерть на нашу землю. Його громадянська стійкість та героїзм є прикладом для наслідування.

Скорботно, що війна забирає кращих. 18 березня того ж року Валерій загинув унаслідок удару російських військ ракетами типу «Калібр» по казармі з військовослужбовцями в місті Миколаєві. 18 січня 2023 року похований в Одесі на Алеї Героїв на Західному кладовищі.

Як багато ненависті, крові, сліз, розбитих сердець у слові «війна», а ще більше скалічених доль, болю, смертей... І протистояти цій зловісній війні можуть тільки Збройні Сили України, їхні незламні, нескорені, мужні та відважні рядові й командири, цивільні й військові – справжні патріоти України.

Не маємо права забути всіх тих, хто, не вагаючись, став на захист нашої держави. Про їхні подвиги та героїчні вчинки пам'ятатимемо не лише в День Героїв, а пам'ятатимемо щодня. Будемо молитися за їхню упокоєну вічність та дякувати за збережену Україну, за відвойований кожний клаптик української землі, за життя наших живих і не-народжених нащадків.

Пам'ятаймо, що провідна роль у вихованні здобувачів освіти належить нам, педагогам. Наявність особистісних і професійних якостей, власний дух патріотизму допомагає нам у важкі часи воєнного лихоліття спрямовувати процес пізнання молоді на формування та загартування характеру, підготовку до дорослого життя, виховувати громадян-патріотів.

Слава Україні, слава нашим Героям – незламним, нескореним, сміливим!

*Ольга Мілєйко,
методист кафедри педагогіки,
психології та менеджменту освіти МОІППО,
учитель-методист*